

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)
หลักการว่าด้วยผู้พลัดถิ่นในประเทศ

บทนำ: ขอบเขตและจุดมุ่งหมาย

1. หลักการนี้เน้นถึงเจตนารมณ์ของผู้พลัดถิ่นทั่วโลก โดยรับรองสิทธิและคุ้มครองบุคคลจากการถูกบังคับให้อพยพโยกย้ายถิ่นที่อยู่อาศัย รวมถึงการให้ความช่วยเหลือในระหว่างการพลัดถิ่น การกลับคืนสู่ถิ่นฐานเดิม ตลอดจนถึงระยะเวลาของการก่อสร้างตัวใหม่
2. ด้วยจุดมุ่งหมายนี้ ผู้พลัดถิ่นในประเทศจึงหมายถึงบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ถูกบังคับให้ต้องละทิ้งบ้านเรือนหรือถิ่นที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากความขัดแย้งด้วยอาวุธ จากสภาพความรุนแรงโดยทั่วไป จากการละเมิดสิทธิมนุษยชน จากภัยพิบัติอันเกิดจากธรรมชาติหรือจากน้ำมือมนุษย์ ผู้พลัดถิ่นในประเทศ หมายถึงผู้ที่มิได้ข้ามเส้นแบ่งพรมแดนระหว่างประเทศ
3. หลักการนี้สอดคล้องและสะท้อนหลักสิทธิมนุษยชนสากล หลักมนุษยธรรมสากล โดยมีการเสนอแนวทางต่อ :
 - ก) ผู้แทนพิเศษเลขาธิการใหญ่องค์การสหประชาชาติ ว่าด้วยผู้พลัดถิ่นในประเทศ ซึ่งเป็นผู้คุ้มครองดูแลผู้พลัดถิ่นตามอาณัติ (ข้อตกลงตามอำนาจหน้าที่)
 - ข) รัฐเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ของการพลัดถิ่น
 - ค) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ กลุ่มและบุคคลที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้พลัดถิ่นในประเทศ
 - ง) องค์กรระหว่างประเทศ องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการพลัดถิ่น
4. หลักการเหล่านี้ควรได้รับการเผยแพร่และประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

หมวดที่ 1: หลักการทั่วไป

หลักการที่ 1

1. ผู้พลัดถิ่นในประเทศควรได้รับสิทธิประโยชน์ ตามกฎหมายในประเทศและตามกฎหมายระหว่างประเทศ

โดยเท่าเทียมกับบุคคลอื่น
ผู้พลัดถิ่นในประเทศไม่ควรถูกเลือกปฏิบัติด้วยข้ออ้างใดๆอัน
ขัดต่อหลักสิทธิและเสรีภาพ

2. หลักการนี้

ไม่มีอคติส่วนบุคคลต่อการกระทำความผิดทางอาญา
ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งความผิดทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการฆ่า
ล้างเผ่าพันธุ์ อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ
และอาชญากรรมสงคราม

หลักการที่ 2

1. หลักการเหล่านี้จักได้รับการยอมรับยึดถือจากเจ้าหน้าที่
กลุ่มบุคคลและบุคคล
โดยไม่คำนึงถึงสถานะทางกฎหมายและยึดถือปฏิบัติโดยปรา
ศจากข้อขัดแย้งใด ๆ ทั้งสิ้น
การปฏิบัติตามหลักการเหล่านี้จะไม่มีผลกระทบต่อสถานะท
างกฎหมายของเจ้าหน้าที่ กลุ่มบุคคล
หรือบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง
2. หลักการเหล่านี้จะไม่ถูกตีความตามข้อจำกัด
ถูกเปลี่ยนแปลง
หรือทำให้บทบัญญัติของสิทธิมนุษยชนหรือหลักมนุษยธรรม
สากล
หรือสิทธิอันพึงมีของบุคคลภายใต้กฎหมายท้องถิ่นถูกละเมิ
ด
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกีดกันที่จะแสวงหาหรือได้รับที่พักพิง
ในประเทศอื่น ๆ

หลักการที่ 3

1. เจ้าหน้าที่ที่มีความรับผิดชอบที่ต้องให้ความคุ้มครองและให้คว
ามช่วยเหลือทางมนุษยธรรมแก่ผู้พลัดถิ่นตามอำนาจหน้าที่
2. ผู้พลัดถิ่นในประเทศมีสิทธิที่จะเรียกร้องและได้รับการคุ้มครอง
องตลอดจนได้รับความช่วยเหลือทางมนุษยธรรม
โดยปราศจากการข่มขู่ คุกคาม หรือการลงโทษใดๆ

หลักการที่ 4

1.
หลักการเหล่านี้จักได้รับการเคารพปฏิบัติโดยปราศจากการจำแ
นกว่าจะเป็น เชื้อชาติ ผิวพรรณ เพศ ภาษา ศาสนา

ความเชื่อ ความคิดเห็นทางการเมือง ชาติพันธุ์
ความเป็นชุมชนดั้งเดิม กฎหมายหรือสถานภาพทางสังคม อายุ
ความพิการ ความยากจน ชาติกำเนิด หรือกฎเกณฑ์อื่นใด
2. ผู้พลัดถิ่นในประเทศขนานแท้ เช่นเด็ก โดยเฉพาะเด็กเล็ก
หญิงมีครรภ์ แม่ลูกอ่อน ผู้หญิงที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ผู้พิการ
และผู้ชรา จะได้รับการคุ้มครองช่วยเหลือตามเงื่อนไข
ความต้องการและได้รับการปฏิบัติโดยคำนึงถึงเป็นกรณีพิเศษ

หมวดที่ 2: หลักการการคุ้มครองป้องกันจากการพลัดถิ่น

หลักการที่ 5

เจ้าหน้าที่รัฐและผู้มีบทบาทในระดับนานาชาติจะต้องเคารพและ
ประกันที่จะเคารพต่อพันธกรณีภายใต้กฎหมายสากล
รวมทั้งหลักสิทธิมนุษยชนและหลักมนุษยธรรมในทุกกรณี
เพื่อที่จะปกป้องและหลีกเลี่ยงเงื่อนไขที่อาจนำไปสู่สถานะการ
พลัดถิ่นของบุคคล

หลักการที่ 6

1. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการพลัดถิ่นโดย
การบังคับจากบ้านเรือนหรือถิ่นที่อยู่อาศัย
2. ข้อกังวลของการทำให้เกิดการพลัดถิ่นโดยการบังคับ
 - ก) นโยบายการเหยียดผิว “การกลืนชาติ”
หรือการมุ่งปฏิบัติในทำนองเดียวกันหรือมีผลต่อการเป
ี่ยนแปลงสัดส่วนของชาติพันธุ์ ศาสนา หรือ
เชื้อชาติที่มีผลกระทบต่อประชากร
 - ข) สถานการณ์ความขัดแย้งที่ใช้กำลังอาวุธ
ยกเว้นความปลอดภัยของพลเรือนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
เหตุผลทางการทหาร
 - ค) กรณีของโครงการพัฒนาขนาดใหญ่
ซึ่งไม่เป็นที่พึงพอใจและมีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผล
ประโยชน์ของสาธารณะ
 - ง) ความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น
ต่อสุขภาพและความปลอดภัยของประชาชนผู้ได้รับผลกระทบ
และประชาชนเรียกร้องให้มีการอพยพออกจากพื้นที่
 - จ) เมื่อถูกใช้เป็นการลงโทษรวมหมู่
3. สถานการณ์จะเป็นตัวกำหนดให้เกิดการพลัดถิ่น

หลักการที่ 7

1. เพื่อหลีกเลี่ยงการพลัดถิ่นของบุคคล
เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรแน่ใจว่าทางเลือกต่างๆได้รับการพิจารณาแล้ว หากไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้
มาตรการต่างๆควรได้รับการหยิบยกขึ้นมาพิจารณาเพื่อให้เกิดผลกระทบน้อยที่สุด
2. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการพลัดถิ่นควรให้หลักประกันว่า
ผู้พลัดถิ่นจะได้รับการจัดหาที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม
โดยที่ที่อยู่อาศัยนั้นต้องมีเงื่อนไขที่ผู้พลัดถิ่นพึงพอใจ เช่น
ปลอดภัย อุดมสมบูรณ์
และสมาชิกในครอบครัวสามารถอยู่รวมกันได้โดยไม่ถูกแบ่งแยก
3. หากการพลัดถิ่นเกิดขึ้นในสถานการณ์อื่นที่ไม่ใช่ช่วงภาวะฉุกเฉินของความขัดแย้งที่ใช้อาวุธและภัยพิบัติ
จะต้องปฏิบัติตามข้อรับรองดังต่อไปนี้
 - ก) การตัดสินใจแบบฉับพลันจากผู้มีอำนาจในรัฐและเป็นกรกระทำตามกฎหมายให้สามารถออกมาตรการดังกล่าวได้
 - ข) ควรมีมาตรการพอเพียงที่แน่ใจว่าผู้พลัดถิ่นในประเทศ
ได้รับข้อมูลครบถ้วนเกี่ยวกับเหตุผลความจำเป็นที่ต้อง
ย้ายถิ่นฐาน กระบวนการการย้ายถิ่นฐาน
ข้อมูลการจ่ายค่าชดเชยรวมทั้งพื้นที่ใหม่ที่จะต้องตั้งรกราก
 - ค) ข้อมูลเกี่ยวกับการโยกย้ายถิ่นฐานต้องได้รับการสำรวจ
ตรวจตรา เปิดเผยและเห็นพ้องร่วมกัน
 - ง) ผู้มีอำนาจรับผิดชอบต้องเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีส่วนได้เสีย
ผู้ที่ได้รับผลกระทบ โดยเฉพาะสตรี
มีส่วนร่วมในการวางแผนและการจัดการในการตั้งรกรากใหม่
 - จ) มาตรการบังคับใช้กฎหมายที่จำเป็น
ควรปฏิบัติโดยผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่มีความเข้าใจและ
มีความสามารถ
 - ฉ) เพื่อให้การเยียวยา
การตัดสินใจดำเนินการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพควร

เคารพการตัดสินใจของผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่จะดำเนินการตามอำนาจหน้าที่

หลักการที่ 8

การย้ายถิ่นจะต้องไม่ถูกปฏิบัติด้วยท่าทีที่ละเมิดในสิทธิของการมีชีวิต ศักดิ์ศรี เสรีภาพ และความมั่นคงปลอดภัยของผู้ที่ได้รับผลกระทบ

หลักการที่ 9

รัฐมีพันธะผูกพันที่จะปกป้องคุ้มครองการพลัดถิ่นของชนพื้นเมือง ชนกลุ่มน้อย ชาวนา และกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งมีความผูกพันยึดติดเป็นพิเศษกับพื้นที่นั้น

หมวดที่ 3 หลักการการปกป้องคุ้มครองระหว่างการโยกย้ายถิ่นฐาน

หลักการที่ 10

1. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่ติดตัวมาแต่กำเนิดที่จะได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมาย ไม่มีผู้ใดสามารถถอดถอนได้ ผู้พลัดถิ่นในประเทศควรจึงได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษจาก:
 - ก) การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์
 - ข) การฆาตกรรม
 - ง) การวิสามัญฆาตกรรม
 - ช) การหายตัวไปโดยใช้กำลังบังคับ รวมถึงการลักพาหรือการกักขังหน่วงเหนี่ยว การจับกุมโดยไม่มี การแจ้งข้อกล่าวหาให้ทราบ การข่มขู่ขูดคามเพื่อเอาชีวิตหรือมีผลให้ถึงแก่ความตาย การกระทำการใด ๆ ดังกล่าวข้างต้นเป็นสิ่งที่ต้องละเว้น

2. การกล่าวหาหรือการกระทำการใด ๆ อันรุนแรง ต่อผู้พลัดถิ่นที่ไม่มีส่วนร่วมในการต่อต้านคัดค้านการย้ายถิ่น เป็นข้อควรละเว้นในทุกกรณี ผู้พลัดถิ่นจะได้รับความคุ้มครองโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อ:
 - ก) การละเมิดโดยตรงหรือโดยอ้อม หรือโดยความรุนแรง รวมถึงการกำหนดพื้นที่ควบคุมเพื่อต่อต้าน
 - ข) โยกย้ายเพื่อให้อดอาหารตามทฤษฎีการต่อสู้

- ค) โยกย้ายเพื่อเป้าหมายเป็นโล่จากการถูกโจมตีโดยทหาร หรือ เพื่อขัดขวางการปฏิบัติการทางทหาร
- ง) โจมตีค่ายผู้พลัดถิ่นหรือที่ตั้งถิ่นฐาน
- จ) การใช้บุคคลเพื่อต่อต้านกับระเบิด

หลักการที่ 11

1. มนุษย์ทุกคนมีศักดิ์ศรีและความเสมอภาคทั้งทางร่างกาย, จิตใจและศีลธรรม
2. แม้ว่าเสรีภาพของพวกเขาจะถูกจำกัดหรือไม่ก็ตาม ผู้พลัดถิ่นในประเทศจะต้องได้รับการปกป้องเป็นพิเศษจากกรณีดังต่อไปนี้
 - ก) การข่มขืน, การทำให้พิกลพิการ, การทรมาน, การทรมาน, การปฏิบัติหรือการลงโทษอันป่าเถื่อนหรือด่าทอรวมทั้งการกระทำที่ลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เช่น การกระทำ ความรุนแรงทางเพศ, การบังคับค้าประเวณีและการประทุษร้ายอันไม่พึงประสงค์
 - ข) ระบบทาสหรือรูปแบบของการค้าทาสสมัยใหม่ เช่น การค้าเพื่อการค้า, การล่องเเกินทางเพศหรือการบังคับใช้แรงงานเด็ก
 - ค) การกระทำรุนแรงใด ๆ ที่มีเจตนาคุกคามให้ผู้พลัดถิ่นเกิดความหวาดกลัว การข่มขู่ และการยุยงปลุกปั่นให้กระทำการใด ๆ ข้างต้นถือเป็นสิ่งต้องห้าม

หลักการที่ 12

1. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพที่จะได้รับความปลอดภัย บุคคลไม่สามารถถูกจับกุมหรือถูกกักขังหน่วงเหนี่ยวได้ตามอำเภอใจ
2. ผู้พลัดถิ่นในประเทศจะต้องไม่ถูกจำกัดขอบเขตในค่ายกักกันใด ๆ หากจำเป็นต้องมี การกระทำดังกล่าว การจำกัดขอบเขตนั้นต้องไม่เกินระยะเวลาอันกว่าที่สถานการณ์บังคับ
3. บุคคลที่พลัดถิ่นจะได้รับการคุ้มครองจากการถูกจับกุมหรือกักขังแบบเลือกปฏิบัติอันมีสาเหตุจากการเป็นผู้พลัดถิ่น

4.

ผู้พลัดถิ่นในประเทศต้องไม่ถูกจับกุมเป็นตัวประกันไม่ว่าจะด้วยกรณีใด ๆ ก็ตาม

หลักการที่ 13

1 . ผู้พลัดถิ่นที่เป็นเด็กจะต้องไม่ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการต่อต้านทุกรูปแบบทุกสถานการณ์

2.

การพลัดถิ่นของพวกเขาจะไม่ถูกใช้เป็นเงื่อนไขในการถูกเกณฑ์เข้าร่วมกับกองกำลังทหาร หรือปฏิบัติการอันไร้มนุษยธรรมป่าเถื่อนหรือเสื่อมทรามใด ๆ ในทุก ๆ กรณี

หลักการที่ 14

1 ผู้พลัดถิ่นในประเทศมีสิทธิเสรีภาพในการเคลื่อนย้ายและเลือกที่พักพิงได้

2. ผู้พลัดถิ่นในประเทศมีเสรีภาพที่จะเลือกอยู่หรือออกจากค่ายพักพิงได้

3

ผู้พลัดถิ่นในประเทศมีสิทธิย้ายเข้าและออกจากค่ายกักกันหรือนิคมอื่น ๆ ได้อย่างอิสระ

หลักการที่ 15

ผู้พลัดถิ่นในประเทศมีสิทธิดังต่อไปนี้

- ก) สามารถแสวงหาความปลอดภัยในการเลือกถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้นๆได้ตามต้องการ
- ข) สามารถเดินทางออกนอกประเทศได้ตามต้องการ
- ค) สามารถแสวงหาที่พักพิงในประเทศอื่น ๆ ได้
- ง) ได้รับความคุ้มครองจากการบังคับให้จำต้องคืนถิ่น ถ้าพบว่าการคืนถิ่นนั้นเสี่ยงต่อการดำรงชีวิต, สุขภาพ, อิสรภาพ และ/หรือมีผลต่อสุขภาพ

หลักการที่ 16

1. ผู้พลัดถิ่นในประเทศมีสิทธิที่จะรับรู้ถึงชะตากรรมและที่อยู่ของญาติที่พลัดพราก

2.

เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต้องรายงานความคืบหน้าของผู้พลัดถิ่นที่สูญหาย และประสานงานกับองค์กรระหว่างประเทศที่มีหน้าที่ดังกล่าว โดยต้องแจ้งให้ทราบถึงความก้าวหน้าและผลของการไต่สวน

3.

เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต้องพยายามรวบรวมและจำแนกซากศพผู้เสียชีวิต

ย ชี วิ ต ,
ป้องกันชั้นสวนที่กระจัดกระจายหรืออวัยวะที่ถูกตัดออกและอำนวยความสะดวกในการส่งซากศพหรืออวัยวะนั้น ๆ กลับคืนญาติของพวกเขา รวมทั้งการกำจัดทิ้งอย่างเหมาะสม
4.

สุสานที่ฝังศพของผู้พลัดถิ่นในประเทศควรได้รับการคุ้มครองและให้ความเคารพในทุก ๆ สถานการณ์ ผู้พลัดถิ่นจะต้องมีสิทธิเข้าถึงสุสานได้

หลักการที่ 17

- 1 . มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความเคารพการใช้ชีวิตครอบครัว
- 2 . หากสมาชิกในครอบครัวผู้พลัดถิ่นในประเทศมีความประสงค์จะอยู่ร่วมกัน ต้องได้รับการสนับสนุน
- 3 . ครอบครัวที่แยกจากกันเนื่องจากการพลัดถิ่นควรให้ได้กลับมารวมตัวกันโดยเร็วเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยต้องปฏิบัติตามทุก ๆ ขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อเร่งให้ครอบครัวดังกล่าวได้มาพบกันใหม่อีกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีเด็ก ๆ
เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบต้องอำนวยความสะดวกแก่สมาชิกครอบครัวในกรณีดังกล่าว โดยประสานงานและสนับสนุนงานขององค์กรเพื่อมนุษยชนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องด้านการรวมตัวกันของสมาชิกในครอบครัว
- 4 สมาชิกของครอบครัวพลัดถิ่นที่เสรีภาพส่วนบุคคลถูกจำกัดด้วยการจัดเกณฑ์หรือการกักกันในค่ายจะต้องมีสิทธิอยู่ร่วมกัน

หลักการที่

- 1 . ผู้พลัดถิ่นในประเทศของตนทุก ๆ คนมีสิทธิในมาตรฐานชีวิตความเป็นอยู่ที่เหมาะสม
ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด โดยไม่มีการแบ่งแยก
อย่างน้อยที่สุดเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจต้องจัดหาสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้แก่ผู้พลัดถิ่น
ก) อาหารที่เพียงพอกับความต้องการและน้ำที่ดื่มได้
ข) บ้านและที่อยู่อาศัยขั้นพื้นฐาน
ค) เครื่องนุ่งห่มที่เหมาะสม และ
ง) บริการด้านเวชภัณฑ์รวมทั้งสุขอนามัยที่จำเป็น
- 3 จะต้องให้ความพยายามเป็นพิเศษเพื่อประกันการมีส่วนร่วมของสตรีอย่างเต็มที่ในการวางแผนและแบ่งสรรปัจจัยพื้นฐานข้างต้น

หลักการที่

- 1 . ผู้พลัดถิ่นในประเทศของตนที่บาดเจ็บหรือป่วยรวมทั้งผู้พิการทั้งหลายต้องได้รับความดูแลด้านการแพทย์และการเอาใจใส่อย่างเต็มกำลังในกรณีที่จำเป็น
ให้เกิดความล่าช้าอย่างน้อยที่สุด และโดยเท่าเทียมกัน

1.

ผู้พลัดถิ่นทั้งผู้ที่อาศัยอยู่ในค่ายและผู้ที่อาศัยอยู่นอกค่ายต้องไม่ถูกเลือกปฏิบัติ และมีสิทธิเต็มที่ในเรื่องต่อไปนี้

1.1 สิทธิของการมีอิสระทางความคิด จิตสำนึก การนับถือศาสนา ความเชื่อ และการแสดงความคิดเห็น

1.2

สิทธิของการมีอิสระในการเลือกประกอบอาชีพและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

1.3

สิทธิของการมีอิสระในการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม

1.4

สิทธิในการออกเสียงและมีส่วนร่วมในกิจกรรมของรัฐและกิจกรรมสาธารณะ รวมถึงสิทธิในการเข้าถึงสาธารณูปโภคต่างๆ ที่จำเป็น

1.5 สิทธิในการสื่อสารโดยใช้ภาษาที่พวกเขาเข้าใจได้

หลักการที่

2

3

1. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษา

2. การให้สิทธินี้แก่ผู้พลัดถิ่น

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องสร้างความมั่นใจให้แก่บุคคลเหล่านี้ โดยเฉพาะผู้พลัดถิ่นที่เป็นเด็กต้องได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษาโดยไม่เสียค่าเล่าเรียน

การศึกษานั้นต้องสอดคล้องกับวัฒนธรรม

ภาษาและศาสนาของพวกเขา

3.

ต้องใช้ความพยายามเป็นพิเศษเพื่อให้มั่นใจว่าผู้หญิงและเด็กหญิงจะต้องได้รับสิทธิในการศึกษาอย่างเต็มที่และเท่าเทียม

4. ผู้พลัดถิ่นโดยเฉพาะหนุ่มสาววัยแรงงานควรได้รับการศึกษาและการฝึกอบรม เมื่อเงื่อนไขต่างๆอนุโลมให้

ไม่ว่าผู้นั้นจะอาศัยอยู่ในค่ายหรือไม่

หมวดที่ 4 หลักการเกี่ยวกับการช่วยเหลือทางมนุษยธรรม

หลักการที่

2

4

1. ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม ต้องอยู่บนหลักมนุษยธรรม ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด และไม่เลือกปฏิบัติ

2. ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมต่อผู้พลัดถิ่นในประเทศ
ต้องไม่ถูกเบี่ยงเบนไปใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองหรือการทหาร

หลักการที่ 25

1. หน้าที่และความรับผิดชอบหลักในการให้ความช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรมแก่ผู้พลัดถิ่นในประเทศเป็นหน้าที่ของหน่วยงานระดับชาติทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2. องค์กรมนุษยธรรมนานาชาติและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีสิทธิ์ที่จะเสนอให้การสนับสนุนช่วยเหลือผู้พลัดถิ่นในประเทศ

การสนับสนุนช่วยเหลือต้องกระทำด้วยท่าทีที่เป็นมิตร

ด้วยเจตนาที่ดี และไม่เป็นการแทรกแซงกิจการภายใน

ความช่วยเหลือไม่ควรถูกระงับด้วยอำนาจไม่ชอบธรรมจากเจ้าหน้าที่ที่ไม่เห็นด้วยกับการช่วยเหลือทางมนุษยธรรมเหล่านั้น

3.

เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรอำนวยความสะดวกให้การช่วยเหลือทางมนุษยธรรม

รวมทั้งยอมให้มีบุคคลเข้ามาช่วยเหลือจัดการให้การช่วยเหลือถึงมือผู้พลัดถิ่นโดยไม่ชักช้า

หลักการที่ 26

พาหนะ อุปกรณ์ของบุคคล

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือทางมนุษยธรรมควรได้รับการเคารพและคุ้มครอง

พวกเขาไม่ควรเป็นเป้าหมายของความรุนแรงใดๆทั้งสิ้น

หลักการที่ 27

1. องค์กรด้านสิทธิมนุษยชนนานาชาติและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อจัดเตรียมการช่วยเหลือควรคำนึงถึงความจำเป็น

และหามาตรการที่เหมาะสม

ในการปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของผู้พลัดถิ่นในประเทศด้วยการปฏิบัติการขององค์กรและผู้เกี่ยวข้องควรคำนึงถึงมาตรฐานสากลและระเบียบปฏิบัติที่เหมาะสม

2. ทั้งนี้เพื่อให้การช่วยเหลือตามวรรคข้างต้นเป็นไปโดยปราศจากอคติ

และเพื่อให้ความรับผิดชอบในการคุ้มครองช่วยเหลือขององค์กรมนุษยธรรมเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ความช่วยเหลือเหล่านี้บางครั้งอาจเป็นการเสนอหรือการร้องขอจากรัฐก็ได้

**หมวดที่ 5 : หลักการเกี่ยวกับการคืนถิ่น
การตั้งถิ่นฐานและการกลับมารวมตัวกันใหม่
หลักการที่ 28**

1. หน่วยงานที่ทำหน้าที่เฉพาะเกี่ยวกับการคืนถิ่น มีหน้าที่ความรับผิดชอบสำคัญที่จะกำหนดเงื่อนไข จัดหาวิธีการที่เหมาะสมให้การคืนถิ่นเป็นไปโดยสมัครใจ ปลอดภัย เคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้พลัดถิ่นที่ต้องการกลับคืนสู่ถิ่นฐานที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นการกลับคืนสู่ถิ่นฐานเดิม หรือการตั้งรกรากในสถานที่ใหม่ที่สมัครใจ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรอำนวยความสะดวกให้การกลับคืนถิ่นเหล่านี้
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ผู้พลัดถิ่นแน่ใจว่าพวกเขาจะมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการวางแผนและการจัดการเพื่อกลับถิ่นฐานเดิมหรือตั้งถิ่นฐานใหม่ และการกลับมารวมตัวกันอีกครั้ง

หลักการที่ 2 9

1. ผู้พลัดถิ่นในประเทศที่กลับสู่บ้านหรือสถานที่พำนักของตนรวมทั้งผู้ที่ตั้งรกรากใหม่ในสถานที่อื่นของประเทศต้องไม่ถูกเลือกปฏิบัติเนื่องจากการพลัดพรากจากที่อยู่เดิมของตน และจะต้องมีสิทธิเข้าร่วมในกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ อย่างเต็มที่และเท่าเทียมในทุก ๆ ระดับ รวมทั้งการได้รับบริการสาธารณะต่าง ๆ
2. เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการให้ความช่วยเหลือผู้พลัดถิ่นที่คืนสู่บ้านเรือนและ/หรือที่ตั้งรกรากใหม่เท่าที่จะทำได้ ด้านการขดเชยทรัพย์สินและสิ่งของที่ผู้พลัดถิ่นทิ้งไว้หรือละเลยเมื่อพลัดถิ่นฐานมา ถ้าหากการขดเชยทรัพย์สินเป็นไปไม่ได้ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะต้องจัดสรรหรือช่วยให้คนเหล่านี้ได้รับค่าชดเชยตามความเหมาะสม

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องอนุญาตและอำนวยความสะดวกให้แก่องค์กรด้านมนุษยชาติระดับนานาชาติ รวมทั้งบุคคลและหน่วยงานอื่นๆ ที่ได้รับฉันทานุมัติให้ช่วยเหลือผู้พลัดถิ่นอย่างรวดเร็วและไม่เป็นอุปสรรค เพื่อให้พวกเขา กลับคืนสู่ถิ่นฐานเดิมหรือตั้งรกรากใหม่รวมทั้งการกลับมารวมตัวกันใหม่อีกครั้ง
